

ningú no podia donar la culpa més que a sí mateixa, si les mutualitats no valoritzen nostre treball a un tipus aproximat a les nostres aspiracions.

També vaig comprendre, al menys ningú va proposar-ho, que era impossible entaular una lluita per fer-ho tot cendres a fi de fer foc nou; però tothom estava conforme en que, essent el mutualisme una cosa fatal, pròpia de l'economia actual (com ja prou hem repetit nosaltres), cal que ens preocupem ràpidament de valoritzar-nos, dins d'aïtals organitzacions, com a factor principalíssim i necessari.

Va llençar-se la idea de constituir una Mútua o bé una Companyia que assegurés totes les malalties a risc llarg (que encara que no va limitar-se, podeu, però, posar-hi sis mesos) el qual subsidi constés d'una quantitat global que es descomptés amb subsidis de curació per assistència mèdico-quirúrgico-farmacèutica, i subsidi d'alimentació. En fi, una cosa sèria, ben calculada per a que fos l'espill de les ja existents, les quals, vist l'èxit previst a la que faria de model, s'apressarien a matar-la o superar-la o bé a morir d'enrancament i per arcàiques. Va oposar-s'hi que assegurar això reportaria pagar cada mes de 15 a 20 pessetes als socis, i com que fou dit per qui afirmà que ho havia calculat, refredà un xic els entusiasmes d'alguns, car veien que una Mútua tan cara fóra pels rics, els quals la classe mèdica no té cap interès que es mutualitzin.

Jo vaig objectar-los que allò era un camí indirecte i prenyat de trenca-colls per arribar a la finalitat d'una justa valorització del nostre treball i que creia més planer i fàcil i possible un altre camí, més natural també. Prenent peu del corrent d'apassionament que sobre aquest punt entre els metges es desvetllà, i confiant que, a no trigar, si el coneuem i assaonem, tindrà una força de solidaritat moralment i justicierament coactiva, proposava que, amb l'ajut d'aquesta força, es presentessin demandes escalonades a les Mutualitats o entitats existents, fent cas omís d'aquells petits fracassos dimanants de la indisciplina dels menys, amb la que sempre s'ha de comptar, però confiant segurament que d'una manera escalonada i ràpida s'arribaria a que les mutualitats funcionants fossin per nosaltres el que tenim dret que siguin.

Per exemple, un programa: Primer, un període de propaganda entre els metges, consistent en

articles a les revistes professionals ací publicades; una sèrie de conferències sobre mutualisme i segur social a l'estranger, que podrien donar-se al Col·legi de Metges, i, finalment, després de sis mesos d'aquesta preparació, una assemblea de tots els metges de Companyies de segurs de malaltia, Mútues, Companyies de segur de malaltia amb subsidi metàl·lic, però que utilitzen el metge com a inspector, metges de Mútues d'accidents, etcètera, etc., on s'aprovarien unes bases econòmiques que es proposarien a la Comissaria Sanitària—cas que per aquella data hagués pogut emmotllar llur actuació al desenrotllament societari d'ací—, demanant-n'hi la implantació, i en quals bases es regularia el pagament per serveis de tot lo domiciliari a un preu per servei, segons la classe de treball, i a un tant per hora de treball, quan es fes a dispensari. Preu també per visita a les Companyies de segur d'accidents, car encara no he pogut comprendre com la classe nostra no ha protestat, primer que de res, del tracte de favor immerescut que fem als per qui l'accident és un factor econòmic lògic i natural amb què han de comptar la indústria i el comerç, amos actuals del món, i els quals no tenen cap consideració per la nostra classe.

Hom comprèn una tarifa baixa a les Mútues de malaltia, si elles estan nodrides amb socis de classe econòmicament inferior, mitjana o baixa; mes no es comprèn que ens prestem a ésser matèria explotable per Companyies mercantils, que tot ho cobren a la societat sens cap consideració, perquè solament són amatents a la repartició d'un cada dia major dividend.

Cercant la llei de les justes compensacions i acatant-la bo i aplicant-la al cas d'accidents del treball, els metges hauríem de procurar tarifar els nostres serveis tècnics a les Companyies de Segurs d'accidents, tan alts, almenys, com els serveis nomals i lliures de nostra professió, car és ben cert que la generalitat dels accidentats són com malalts clients d'Hospitals, dispensaris gratuïts o de Mútues de segurs de malaltia, en quals establiments o entitats troben els nostres serveis gratuïts o bé rebaixats, perquè així nostre criteri compensador del desequilibri econòmic-social noblement ho accepta, essent-ne, però, globalment perjudicada l'economia de la classe per l'altruisme o sacerdocí sustentat, altruisme altrament únic dins la societat. I, si això és veritat, si realment aquests accidentables són víctimes en llur treball